

gere, det vilde de have meget større Tab af, det tror jeg, at det ærede Medlem heller ikke vil modsigge. Jeg er ikke i Stand til ved Afgjørelsen af praktiske Sager at stille mig paa et saa absolut theoretisk Standpunkt, som det ærede Medlem har gjort. Det forekommer mig, at da Behoerne jo med Højshaand ville give disse 600 Kr., eller hvor Meget det er, saa omtrent hvad Grunden kan koste, for at faae et saa stort Gode, som Stationen ved Lou vilde være, saa bør man heller ikke af Principer, eller jeg veed ikke hvad, forhindre dem fra at faae det. Jeg tror ikke, at man i mindste Maade kan vente at hofte Tak derfor, eller at det er Noget, man bør gjøre. Jeg er ikke saa nøie kjendt med Amtsrådsforhandlingerne i Standerborg Amt, men jeg veed ikke, om det ærede Medlem dog ikke tidligere har været villig til at bringe langt større Offre for Jernbaneanlæg, hvor der var Tale om Saadant i Amtsrådet, men jeg er i alt Fald overbevist om, at det ærede Medlem, der holder saa stærkt paa Selvstyre, ikke vil være Formynder for disse Sjællændere, som her med et lille Offer kunne faae, hvad de anse for et stort Gode.

**Bluhme:** Jeg vil kun med et Par Ord i Anledning af denne Sag tillade mig at bede bemærket, i hvor høi Grad den tjener som en Illustration til, hvorledes de hidtidige Regjeringer have betragtet Jordbruget. Man skal vanskeligt finde nogen smukkere Illustration paa den Hensynsløshed, man har ment at kunne vise overfor Jordbruget, naar man erindrer, at Jordbruget er den Virksomhed, ved hvilken hele Befolkningen eksisterer, og tænker sig, at man anlægger Jernbaner uden at tage Hensyn til, hvor der kan og bør anbringes Stationer. Man skulde dog tro, at det maatte staa klart for Alle, at Samfærdselsveie er det, hvorved Civilisation, Rigdom, Virksomhed og Fremgang udviller sig. Det, som den ærede Forslagsstiller i Dag læste op af tidligere Forhandlinger om de tre Punkter, er en saa storartet Illustration paa Hensynsløsheden overfor en Virksomhed, der skal fremmes her i Landet, at man vistnok skal lede efter noget lignende i andre Lande. Men netop naar den foreliggende Sag saaledes maa siges at være en Sag, der betegner Jordbrugets Stilling hidtil overfor Regjeringen, mener jeg ogsaa nu, der er Anledning til at paaskønne den Stilling, den nuværende høitærede Indenrigsminister har indtaget overfor dette Spørgsmaal. Jeg har tidligere høit været til at udtale min Beklagelse over, at den nuværende høitærede Indenrigsminister ikke

staaar overfor dette Thing under heldigere politiske Forhold, thi Thinget har vist en Jølelse af, at han vilde være i Stand til at forhandle, og naar han har ment fuldstændig at kunne fravige de tidligere Regjeringers Standpunkt overfor Jordbruget med Hensyn til Jernbaner, vilde det være ønskeligt, om vi kunde komme til et Compromis med ham. Ganske vist mener jeg, at det paa en Maade vilde være feil, om man gik hen og fulgte Forslagsstillerne i dette Tilfælde, thi naar Thinget eller rettere Oppositionen har adopteret et Princip, som jeg ubetinget var imod fra først af, nemlig Visnepolitiken, burde den gennemføres fuldstændig, men da jeg nu ikke er af den Mening, at Oppositionen fra Begyndelsen af burde have adopteret dette Princip, vilde jeg glæde mig over, om vi nu virkelig kunde gennemføre en Sag uden Visnepolitik, og jeg tillader mig derfor at anbefale, at man følger Forslagsstillerne

**Bøffen:** Jeg har blot bedet om Ordet for at gjøre en Bemærkning om det Spørgsmaal, hvorvidt der kan blive Tid til at faae denne Foranstaltning gennemført i Genhold til Tillægsbevillingsloven. Den høitærede Minister har indvendt, at det var tvivlsomt, om det kunde naas. Det er en Selvfølge, at denne Station kan ikke blive anlagt før 1ste April: men paa den anden Side er der jo heller ikke Noget i Veien for, at denne Foranstaltning kan forberedes og eventuelt gennemføres inden 1ste Juni. Det er iøvrigt ikke første Gang, man er kommen til paa Tillægsbevillingsloven at behandle Spørgsmaal, som ere komne for sent til Optagelse paa Finantsloven for det paa-gældende Finantsaar, og det er da en Selvfølge, at dersom denne Bevilling ikke fuldt ud kan benyttes i det Tidrum, indenfor hvilket Tillægsbevillingsloven raader, vil den blive optaget som Gjenbevilling paa det følgende Aars Tillægsbevillingslov. Det har været Fremgangsmaaden, at naar en Bevilling har havt Blads paa det ene Aars Tillægsbevilling, vil dens Fortsættelse blive overført paa det følgende Aars Tillægsbevillingslov. I den Henseende tror jeg altsaa ikke, der er Noget til Hinder for Forslagets Vedtagelse. Den rette Fremgangsmaade havde selvfølgelig været, at det var blevet optaget paa Finantsloven ved 3die Behandling; men da der den Gang ikke fandtes tilstrækkelig Tilslutning til Forslaget i Finantsudvalget, fandt man det ikke rigtig at tage Sagen op, men naar Initiativet tages her, fra Medlemmernes Side her i Salen, ser jeg ikke, der er Noget til Hinder for, at det kan gennemføres paa Tillægsbevillingen.